

ZUZANA BILAVSKÁ

SLUB

Romantika

MODERNÉ ROMÁNY

ZUZANA BILAVSKÁ

SLUB

SLUB

I. vydanie

Copyright © 2024 by Zuzana Bilavská

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 72. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 197 - 2

ZUZANA BILAVSKÁ

SLUB

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Zuzana Bilavská 2024

moderné romány

Tento príbeh je fikcia.

Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja.

Akákolvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu autora.

PROLÓG

August

Ako dlho trvá, kým sa do niekoho zamilujete, závisí od vašej vlastnej definície lásky. To, čo však na začiatku cítite, nemusí byť nevyhnutne to, čomu veríte.

Hoci žiadna spomienka na Jolu nevybledla, jedna predsa len vyčnievala spomedzi ostatných. Vlasý mala zapletené do dvoch vrkočov a vzadu, presne uprostred hlavy, ich cestička rozdeľovala na dve polovice. Keď skákala cez švihadlo, vrkoče sa jej pohybovali hore a dole ako krídla vtáka. Boli sme len deti, no napriek tomu som sa v tej chvíli do nej zamiloval.

Zamilovanosť zvyčajne rýchlo vzplanie a rovnako rýchlo vyhorí. S Jolou to však bolo inak. Od toho dňa, ktorý sa líšil od všetkých ostatných, sa z nás stala nerozlučná dvojica.

Spomenul som si na to po svojom návrate z Anglicka. Dokončil som štúdiá a stáž v Londýne, prišiel čas vrátiť sa domov. V nádeji, že ju znova uvidím, som ignoroval tuše-

nie, že sa stane niečo, čo mi pripomenie bolesť, ktorú som jej spôsobil mojím nečakaným odchodom.

Pozoroval som ju z diaľky. S Petrom a Leou sme sedeli v reštaurácii a venovali sa detailom našej novootvorenej právnickej kancelárie.

„Uprostred hlavnej haly by sme mohli postaviť recepciu,“ poznamenala Lea, prezerajúc si internetovú stránku s návodom na zariadenie priestorov, ktorý rezonoval s našimi potrebami. „Podľa feng šuej by mala mať okrúhly dizajn, pretože tak lepšie prúdi energia a neláme sa na ostrých hranách.“

Peter občas niečo namietol, no jeho slová nemali váhu. Ako právnik nemal o nábytku veľa vedomostí. Mój priateľ rozumel zákonom, vzťahom a ženám. Hlavne ženám. Rád ich striedal a dokázal si pritom uchovať dojem dokonalého džentlmena.

„Aj láska na jednu noc môže mať svoju gráciu,“ mal vo zvyku hovoriť. O láske ani o nábytku sa mi nechcelo polemizovať. Jola stála na chodníku na druhej strane cesty. Zjavila sa tam ako blesk z jasného neba. Na okamih som sa odpútal od tých dvoch za našim stolom a pozrel sa von oknom.

S pohľadom upretým na Jolinu siluetu som musel myslieť na to, ako sa blížim k domu jej rodičov. Stalo sa to pred niekoľkými týždňami, tesne po mojom návrate z Londýna.

***

Môj krok bol pomalý, no istý. So srdcom v hrdle a s túžobným očakávaním zo stretnutia som zaklopal. Dvere

sa otvorili a stála v nich Anna, Jolina mama. Rozplakala sa, slzy však neprišli nečakane. Pred mojim odchodom do Londýna sme boli ako rodina. Anna natiahla ku mne ruky a strhla ma do objatia.

Takto som si predstavoval návraty k mojim večne rozhádaným rodičom. Plné objatia a dojatia.

Hodnú chvíľu sme stáli v tesnom zovretí, ani sme sa nepohli. Naše zvitanie sa blížilo k dokonalosti, no položil som otázku, ktorá túto chvíľu naštrbila: „Kde je Jola?“

Tajne som dúfal, že keď sa vrátim, bude tu. Zjaví sa vo dverách, zavesí sa do mňa a povie: „Ach, August, konečne si tu!“ Tak by sa to udialo v ideálnom svete.

Vstúpil som dnu a rozhliadol sa okolo seba. Takmer nič sa tu nezmenilo. Steny mali rovnaký pieskovcový nádych, nábytok stál na zvyčajnom mieste a všade bolo cítiť vôňu dymových tyčíniek, ktorú som si navždy spojil s Jolou.

Usadil som sa na pohovku. Na operadle som si všimol malý fliachik od popola. Utkvel mi v pamäti. Jolin dedko fajčil vždy, keď tu bol na návšteve, a cigaretou prepálil látku gauča. Upieral som na malú spáleninu zrak a pripisoval jej väčší význam, aký mala v skutočnosti. Bola pre mňa symbolom, no nevedel som presne čoho. Možno predstavovala nádej, že všetko zostalo nezmenené nielen v tomto dome, ale aj v ľuďoch žijúcich v ňom. Avšak moja prítomnosť tu a neprítomnosť osoby, ktorú som túžil vidieť, sa navzájom bili a spôsobovali mi bolesť.

Anna sa vrátila do obývačky s podnosom v rukách. Položila ho na stôl a v nose ma poštekľila vôňa kávy a koláči-

kov. Presne ako kedysi. Na nič z toho som nezabudol a na nič z toho som nemal chuť. V očakávaní jednoduchej odpovede vyšla z mojich úst tá istá otázka: „Tak kde je Jola?“ Nebolo to však také ľahké.

„Jola je, nuž, akoby som ti to vysvetlila...“ Anna uhýbala pohľadom a hľadala slová, ktoré by ma odrovnali čo najšetrnejším spôsobom.

„Som dospelý muž. Môžeš mi to povedať,“ pobádal som ju a nemyslel som pritom na to, že podobná situácia vyžadovala dôkladnejšiu prípravu.

Anna vystrela chrbát. „Dobre teda. Jola je so svojim snúbencom na dovolenke. Cestujú po Taliansku.“

Do hrude sa mi zabodol ostrý šíp. Ak by ma položili na pitevný stôl, správa by znela: Čistý zásah priamo do srdca. Nastala chvíľa, keď sa vám žiada veriť vlastnému sebaklamu a dúfať, že keď tej ľži uveríte, stane sa pravdivou. Presviedčať však samého seba, že to nie je vôbec zlé, bolo ešte horšie.

***

„August, počúvaš ma vôbec?“ Lea luskla prstami pred mojim nosom a vrátila ma zo spomienok naspäť k spoločnému obedu. Otočila sa k Petrovi a sucho skonštatovala: „Nepočúva ma.“

Peter jej venoval súcitný pohľad. „Vlastne vieš čo? Drevené podlahy budú fajn. Čo keby si nám ukázala niekoľko vzoriek a spoločne sa dohodneme?“ snažil sa ju upokojiť, pričom mi dohovárал pohľadom. *Nenechávaj ma v tom samého, kamoš*, znela jeho tichá správa.

„Som tu zbytočná. Možno by sme si mali najat' dizajnéra,“ zamýšľala sa Lea nahlas, zatiaľ čo ja som sa opäť pozrel von oknom.

Stále tam stála.

Sama na ulici si pripadala zraniteľná, a tak sa venovala tovaru vystavenému vo výklade. Hocičo bolo lepšie, než stáť a čakať. Túto Jolinu stránku som poznal dokonale. Nevedela byť sama, a ak sa to do dnešného dňa výrazne nezmenilo, potom otočiť sa k ľuďom chrbtom a výkladu tvárou bol pre ňu dokonalý únik. Ak však na niekoho čakala, potom na koho?

Vo výklade sa odrážala Jolina pekná tvár. Vlasy mala o niečo kratšie, než som si pamätal, no tú siluetu by som spoznal kdekoľvek. Rozhodol som sa. S hrkotom som odsunul stoličku a vyskočil na nohy. Z úst mi pritom vyletelo krátke ospravedlnenie: „Hneď som späť.“

Rýchlym krokom som vyšiel z kaviarne. Len čo sa za mnou zabuchli dvere, niečo ma zabrzdilo. Jola sa otočila. Vietor jej strapatil vlasy, no usmievala sa. No tak, pozri sa sem, dievča, stojím priamo tu. Kiežby vytušila moju prítomnosť. Predstava, že sa naše oči stretnú po jedenástich rokoch ponad autá križujúce cestu a brániace mi vo výhľade, však tiež patrila do ideálneho sveta. A v tom sme nežili. Jolin úsmev mi nepatril. Venovala ho blížiacemu sa mužovi.

Sledoval som scénu na druhej strane cesty a uspokojovalo ma, že nás delilo niečo, čo mi zabránilo schmatnúť ju za ruku a zvítať sa s ňou. S mužom sa usmievali jeden na druhého. Pristúpil k nej, odhrnul jej vlasy z tváre, objal

ju okolo pása a pobožkal. Nevieťm, či viac bolela rana, keď mi Anna oznámila, že Jola je zasnúbená, alebo tá, ktorá ma zasiahla práve teraz. Ten pohľad bolel, preto som zacúval späť do reštaurácie.

Mohol by som podísť k nim a pozdraviť. Po dlhom a vrúcnom zvitání by Jola povedala: „Toto je August, môj kamarát z detstva. August, môj snúbenec.“

Imaginárnu scéňku som potlačil do úzadia, lebo mi z nej prišlo zle, a vrátil som sa k svojmu obedu. Keď som zdvihol hlavu k miestu, kde pred chvíľou stáli, už boli preč. Odpovedť na otázku, ako rýchlo sa človek zamiluje, teraz nebola dôležitá. Oveľa viac ma zaujímalo, kedy to prestane tak čertovsky bolieť.

moderné romány

PRVÁ ČASŤ – ZIMA

O päť rokov neskôr

1. kapitola

Túžba po dieťati vás môže prinútiť urobiť hneď niekoľko chýb. A hoci sa všetci dopúšťame omylov, dôležité je, ako sa zachováme potom.

Kancelária sociálnej pracovníčky bola útulná, no neposkytovala pocit pokoja známy z televízie. Pripomínala sneh za oknom. Chladný, biely, sem-tam špinavý. Ako ja. Ja som ho pripomínala. Padala som na zem, kde som sa roztápala vo vlastných omyloch.

Spzoza okien k nám doliehal detský smiech. Deti stavali snehuliaka, ťahali za sebou sánky a robili snežných anjelov. Napriek mrazu sa štvrali na preliezačky a hojdačky. Vystrela som chrbát. Podobné hojdačky boli na ihrisku, na ktorom sme sa hrávali v detstve. Vtedy sa o nás rodičia nebáli tak, ako sa boja o deti dnes, pričom naše hry sa dali považovať za oveľa nebezpečnejšie.

Moja obľúbená hojdačka mala žltú farbu a August to dobre vedel. Vždy som utekala najrýchlejšie, ako som len vedela, presvedčiť sa, že je voľná a nikto ju neobsadil. Raz ma však predbehol. Odstrčil ma z cesty a vyštartoval plnou

rýchlosťou, aby hojdačku obsadil pre seba. Usadil sa na ňu so škodoradostným úsmevom a vyplazil mi jazyk. Rozhojdal sa nohami jedným smerom, telom druhým smerom. O chvíľu už lietal vzduchom. Hnevala som sa na neho. Odhodlaná zastaviť ho som prešla k nemu. Natiahla som sa za jeho nohou, no tá sa mi vyšmykla práve vo chvíli, keď sa na hojdačke vzdáľoval odo mňa. Čakala som, kedy sa opäť vráti ku mne, dosiahnem na neho a zhodím ho. V návale môjho rozhodnutia, detského, bláznivého a neuváženeho, som prepočula, čo mama na nás kričí. Začula som síce svoje aj to Augustovo meno, ale nie to, aby som uhla nabok. A tak som neuhla. Augustovi zamrzol úsmev na tvári a hneď nato sa mi stratil z očí. Mojou obľúbenou hojdačkou som utŕžila ranu priamo do čela a stratila som vedomie. Mali sme vtedy päť rokov.

Pozerala som cez okno a pri tej spomienke mi prechádzal mráz po chrbte. Chcela som tie deti varovať, vystríhať ich pred nebezpečenstvom. Smiali sa a hrali, boli voľné, zatiaľ čo ja som sa cítila ako vo zveráku. Páčila zo mňa odpovede iba preto, aby sme si mohli adoptovať jedno z detí za oknami v snehu. Na to bolo potrebné urobiť niekoľko krokov. A čeliť otázkam.

„Čo myslíte, Jolana? Dokážete napísať rozprávku, prostredníctvom ktorej dieťaťu citlivo oznámite, že je adoptované?“

Stiahla som pery do úzkej línie. „Hovorte mi Jola. Iba Jola,“ upozorňovala som ju vždy, keď sme sedeli v jej kancelárii. Vari je ťažké zapamätať si niečo také jednoduché?

Svoje myšlienky som radšej sústredila na odpoveď. Bolo to možné?

David sedel vedľa mňa. Hlboko zaborený do pohovky pôsobil, že sa v nej túži stratiť celý a vynoriť sa na inom mieste.

Kde sme sa tu vzali? Oboch nás sem dohnala túžba po dieťaťu, hoci Davidov sen stať sa rodičom ďaleko presahoval ten môj. Už nebolo na čo čakať. Rozoberať, kedy je správna chvíľa, pripomínalo bezcieľne hľadanie východu v bludisku. Niečo také ako správna chvíľa totiž neexistovalo.

„No tak, Jola. Nie sme predsa jediní. Mnohí riešia podobnú otázku,“ diskutovali sme o našich možnostiach takmer pred dvoma rokmi. „Ak to zvládli ostatní, zvládneme to aj my,“ uisťoval ma David.

Keď sa však jeho uistenia zmenili na nátlak, nadšenie opadlo. Po roku neúspešných pokusov stať sa matkou som si začala predstavovať život bez dieťaťa, zatiaľ čo David o ňom sníval ďalej. Boli sme mladí a dlho takí zostaneme. Nech som načúvala akokoľvek pozorne, pravdou bolo, že som stále nepočula tikot mojich biologických hodín, a tak sme vykročili na cestu plnú omylov.

Chyba číslo jeden! S plánmi stať sa rodičmi sme sa zdôverili rodine. Mojej aj Davidovej. Nevyhnutne nasledovali nepríjemné otázky. Naša chyba. Mali sme ich predvídať a radšej držať jazyk za zubami.

„Kedy si konečne popestujeme malú Jolu alebo Davida?“ valilo sa na nás zo všetkých strán. „Plánujete jedno dieťa či dve?“

Otázky neutíchali.

„Mali by ste mať dve, lebo inak by to bolo sebecké. Nemyslíte?“

Do očí sa mi tlačili slzy z toho, ako som v sebe potláčala chuť kričať. Nevinné vyzvedanie sa postupne menilo na nechápavé pohľady.

Prečo nemajú deti?

Budú ich vôbec niekedy mať?

Nasledovali špekulácie.

Možno uprednostňujú kariéru.

Zrejme im to neklape. Bože! Čo ak im to neklape a rozvedú sa?

A napokon prišli dobre mienené rady.

Nemali by ste sa snažiť, jednoducho iba sexujte!

Krátko nato sme urobili chybu číslo dva. Bez ohľadu na moje rozorvané pocity som súhlasila s návštevou odborníka na reprodukčnej klinike. Šesť mesiacov vyšetrení, injekcií a bolestí počas ovulácie. Sex sa stal rutinou, obyčajnou manželskou povinnosťou. Po nekonečných vyšetreniach a návštevách lekárov sa vytratil a spolu s ním sa vyparila aj láska.

Adopcia prišla ako hodené záchranné koleso. Neuvedomovali sme si však, že rodičovstvo v tejto fáze nášho manželstva len prekryje skutočné problémy. V klamlivej predstave, že naše srdcia sú naplnené túžbou po dieťati, sme sa pustili do dlhého procesu adopcie. A tak sme urobili chybu číslo tri.

Keď sme navštívili doktorku Jonášovú prvý raz, privítala nás slovami: „Som tehotná. Ak vám to prekáža, neváhaj-

te a pokojne mi to povedzte. Určite to vyriešime. Dobre?“
Usmievala sa a nečakala na odpoveď.

Prečo by nám malo niečo také prekážať?

A ako to chcela, preboha, vyriešiť?

Môj spytujúci pohľad plný zdesenia zaletel k Davidovi. Bolo však možné, že ho nezachytil, lebo po celý čas pôsobil neutrálnym dojmom. Nevyjadroval sa, jeho tvár nepre-
zradila žiadne emócie. To. Bol. Celý. On.

So zovretými perami som sa zahniezdila v hlbokej pohovke. Ak by som v tej chvíli vystúpila zo svojho tela a pozrela sa na seba z inej perspektívy, sedela by predo mnou iba neznáma žena túžiacia odtiaľto vypadnúť. Už po niekoľkých sedeniach moju myseľ zahltili otázky. *Čo tu, do čerta, robím?*

Ako je možné, že som na to pristúpila?

Pomoc!

Doktorka Jonášová predo mnou mávala dlaňou. „Jola, vnímate ma?“

Napriek tomu, že moje srdce bolo v súlade s mojou hlavou a jednotne sa zhodli na tom, že toto nie je život, aký som chcela žiť, urobila som chybu číslo štyri. Prikývla som.

Napísať rozprávku s jasným odkazom pre dieťa bola posledná domáca úloha predtým, než nás oficiálne zaradia do poradovníka na pridelenie dieťaťa. Chcete počuť pravdu? Nebol správny čas ani správne miesto.

Hodina sedenia s doktorkou sa nekonečne vliekla. Keď však ubehla posledná minúta, s Davidom sme bez slova opustili budovu. Do líc nám udel mráz.

Šál som si vytiahla až na nos. Nastala chvíľa rozlúčiť sa. Deň bude pokračovať vo svojej vlastnej rutine. Ísť do práce. Urobiť nákup. Pripraviť večeru. Počkať na manžela. Prestrieť na stôl. Naservírovať večeru. Sex. Možno.

So šalom omotaným okolo spodnej časti tváre nemal šancu pobožkať ma na rozlúčku. Nie na ústa.

„Uvidíme sa večer? Potrebujem s tebou prebrať jednu záležitosť. Je to dôležité,“ zdôraznil posledné slovo.

Celé ráno sme boli spolu doma a o ničom sa nezmienil. Posledné spoločne strávené hodiny sme premlčali. Nevenoval mi jediné slovo, žiadny komentár. A zrazu je tu niečo dôležité. „O čo ide?“

„Tieto schody nie sú práve najvhodnejším miestom na konverzáciu, nemyslíš?“ schladil ma viac než mráz. Pristúpil ku mne a pobožkal ma na líce. Odpochodoval k autu bez toho, aby sa spýtal, či ma môže odviezť do práce. Prišli sme sem predsa spolu!

Prečo chce so mnou vychovávať dieťa, keď sa nestará ani o mňa?

Vďaka telefonátu mojej mamy som nemala čas ďalej sa tým zaoberať. Rozhovor s ňou vyžadoval moju plnú pozornosť.

„Rozprávaj! Čo ste dnes robili? Dostali ste novú úlohu? Môžem ti pomôcť?“ vyhrkla nedočkavo. Vyžaroval z nej nekonečný optimizmus a chvíľami to bolo otravné. Ako by ho niekde nasávala v neprimeraných dávkach. Určite si predstavila, ako na druhom konci linky gúľam očami. Jej snahu som však musela oceniť. Mama ma podporovala vo všetkých mojich rozhodnutiach.

„Viem, že si nedočkáva a bola by si najradšej, keby nám dali dieťaťko hneď. Musím ťa však sklamať, mami. Funguje to inak,“ vysvetlila som jej skôr, než sa mňa vybafla ďalšiu otázku.

V duchu už kupovala výbavičku pre bábätko. V katalógoch nechávala zahnuté rohy tam, kde si myslela, že by sa mi mohli páčiť detské kočíky.

„Nemôžeš si dieťa vložiť do nákupného vozíka a zaplatiť zaň.“

„Jola, kto povedal, že by som zaň zaplatila?“ zavtipkovala na odľahčenie napätia.

Už aj tak ma dráždil Davidov odmeraný postoj.

„Netrestaj ma kvôli mojej zvedavosti. Radšej mi porozprávaj, čo sa dnes dialo? Poteš svoju osamelú matku.“

„Museli sme vyplniť dotazník a zároveň sa vyjadriť k tomu, aké dieťa chceme.“

„To znie vážne.“

„Vieš, mami, na rozdiel od Davida ja dávam šancu viacerým možnostiam. Neprekážalo by mi adoptovať si staršie dieťaťko.“

„Myslíš to vážne?“

„Vedela by som akceptovať aj fakt, že bude rómske. Každé si predsa zaslúži lásku.“

„To je vážne rozhodnutie, Jola. Niečo také už nebudeš môcť vziať späť. Dúfam, že si si to dôkladne premyslela.“

„Nemusela som. David je vo svojich požiadavkách striktný. Akoby si vyberal tovar z e-shopu bez záruky vrátenia. Vraj ak si máme dieťa adoptovať, chce biele novorodeniatko. A zdravé.“

„Niečo také je potrebné poriadne prediskutovať,“ povedala inými slovami to isté čo predtým.

„Neoblomne si presadzuje svoje. Bola to jediná vec, ku ktorej sa vyjadril. Pritom jeho túžba po dieťati nemá hranice. Tá moja áno.“

„Nehovor.“

„Netvár sa, že je to pre teba novinka,“ snažila som sa potlačiť rozčúlenie. „Vravela som ti, že by som si nás dokázala predstaviť ako bezdetný pár.“

„Stať sa rodičom je požehnanie,“ trvala na svojom.

„Pri všetkej úcte, ja na tieto reči neverím. Ušetrili by sme peniaze a vyrazili niekam na dlhú dovolenku. Cestovali by sme. Spoznávali nové krajiny a možno aj samých seba. Existuje toľko možností.“

„Dcéрка, tak sa zdá, že tvoje srdce je zmätené a odmieta sa usadiť.“

Jej slová ma zasiahli. Nedokázala som na ne reagovať.

„A čo na to vraví David?“ otočila pozornosť na môjho neustále mlčiaceho manžela.

„To čo vždy – nič. Túžba po dieťati naďalej vyhráva. Napokon som zaškrtila políčka presne podľa jeho prania.“

Kráčala som so slúchadlom nalepeným na uchu a opäť som pochybovala o tom, či som skutočne žila život, po akom som túžila. Čo ak bolo moje srdce nepokojné, ako tvrdila mama, a odmietalo sa usadiť?

„Rozhovor medzi manželmi je v takýchto prípadoch kľúčový. Nezabúdaj na to,“ pripomenula mi.

„Jasné, mami, nezabudnem.“ Nemala som silu odporovať. Napokon, na všetky radosti si bude musieť pár rokov počkať.

„Dobre, zlatko, idem sa pustiť do pečenia vianočných koláčikov. Urobím tvoje obľúbené medvedie labky.“ Konečne sme opustili tému *adoptuj si dieťa*. „Hoci nebudeš tehotná, môžeš sa trochu prejesť, no nie?“ zasmiala sa na vlastnom vtipe.

„Uvidíme sa tento víkend.“

„Och, mám neuveriteľnú vianočnú náladu. Zrejme to bude tým novým susedom. Každý deň chodí so psom okolo nášho domu.“

Tento menší detail ma zaujal. „Mama! Máš nového čitateľa?“

„Och, bodaj by,“ odfrkla si a ja som si predstavila, ako pritom mávla rukou. „Stretli sme sa pri našej poštovej schránke. Odvtedy sa radšej držím v ústraní a pozorujem ho spoza záclony.“

Rozhodla som sa ju trochu podpichnúť. „A čo na to hovorí tvoj horoskop?“

„Ten? Že sa mám do toho pustiť po hlave.“

Konečne som sa zasmiala. Moja večne nedospelá matka aj vo svojom veku prežívala milostné etudy. Akoby mala sladkých šestnásť. Rozlúčili sme sa a v hrudi ma bodla závisť.

2. kapitola

Domov som prišla neskoro. Prekvapilo ma, že David doma ešte nebol. Mal pevný pracovný čas a väčšinou prichádzal prvý, zatiaľ čo ja som pracovala dlho do večera. Venovala som sa interiérovému dizajnu a presne tak sme sa aj s Davidom zoznámili. Pri práci.

Prúd horúcej sprchy zmyl zo mňa pachy z celého dňa. Prezliekla som sa do domáceho oblečenia a upravila si vlasy. Najlepšie bude pustiť sa do prípravy večere. Ak sa chce porozprávať, potom nech sa tak deje za pekne prestretým stolom.

Zaplavila ma nostalgia za časmi, keď ma brával na večeru do reštaurácie. Rada som jedla vo vyberaných podnikoch, kde som zo všetkého najviac obdivovala dizajn. Môj obdiv však čoraz častejšie zalietať k Davidovi. Nasledovalo kino, potom víno v malej vinárni a napokon dlhé milovanie. Randiaci párik z nás prestal byť vo chvíli, keď sme si povedali áno.

Teraz, o niekoľko rokov neskôr, som stála v našej kuchyni a krájala zeleninu na šalát. V hrnci sa varili cesto-

viny a zmes na špagety bublala na panvici. Myslela som aj na to, že na svete je málo dcér túžiacich podobať sa na svoje matky. Hoci som k nim patrila, pri predstave, že starnem po Davidovom boku rovnako ako mama starla popri ockovom, sa v mojej hlave ozvalo to známe kričanie o pomoc.

„Som doma!“ zvolal David z predsiene. Vzápätí som počula buchnutie aktovky na zemi a cingot kľúčov, ktoré skončili v miske na komode. Podľa zvukov sa dali jedno-ducho uhádnuť všetky Davidove ťahy. Či ráno, alebo večer.

„Dobre to vonia,“ podotkol, keď prešiel okolo mňa a z chladničky vybral víno. Nalial si do pohára a posadil sa za kuchynský pult. Pohľadom prepaľoval môj chrbát. Bola som ako mäso na panvici, smažila som sa na horúcom rozpálenom oleji. Napätie v kuchyni sa dalo krájať.

„Tiež by som sa napila,“ poznamenala som, hoci som vôbec nemala chuť na alkohol. Išlo tu však o princíp. Zabilo by ho opýtať sa, či si s ním pripijem? Mali sme za sebou posledné sedenie u doktorky Jonášovej. Bolo také ťažké pristúpiť ku mne, podať mi pohár a štrngnúť si so mnou? Uvítala by som obyčajné malé gesto narúšajúce rutinné činnosti, ktoré vykonával každý večer od chvíle, čo vplával do bytu. Otrávene sa postavil zo stoličky, aby splnil moje pranie. „Vravela si, že nepiješ.“

„Nepila som, keď sme sa pokúšali o dieťa prirodzenou cestou. Ty si napriek tomu s pitím neprestal. Význam to má vtedy, ak prestanú piť obaja.“

Pohár položil vedľa dosky na krájanie.

„Ťažký deň v práci?“ spýtal sa chladne a odmerane.

Potlačila som nutkanie povedať mu, že práca ma dnes trápila zo všetkého najmenej. Začala som čel'usť. Dnes som sa nechcela hádať. „Ale práca ťa zrejme baví, inak by si ju nerobila.“

V duchu som ho prebodávala nožom na zeleninu. *To kvôli tebe sa nedokážem orientovať na zahraničnú klientelu, hoci po tom túžim už roky. Ty si však potreboval nový titul, lebo dva sú do páru.* V podobnej tónine by som mohla pokračovať ďalej.

Pamätala som si jedinú chvíľu, keď som sa ocitla v rebríčku jeho priorít na prvom mieste. Bolo to v náš svadobný deň. Každá nevesta je dôležitá dovtedy, kým sa z nej nestane manželka.

Po chvíli mlčania ma vytrhol z úvah a neznelo to vôbec dobre. „Dlho som uvažoval, až som napokon dospel k rozhodnutiu.“

Po chrbte mi prebehol mráz. Prázdny pohár na vysokej stopke sa otriasal pod mojím hypnotizujúcim pohľadom. Moje dlane zvierali dosku kuchynskej linky, div mi nepraskli hánky.

„Pre oboch bude najlepšie, ak strávime tieto Vianoce oddelene. Chápješ. Zvlášť. Ty u mamy, ja u rodičov.“ Jeho ruky vyleteli každá opačným smerom, akoby nimi chcel naznačiť, že hocaká vzdialenosť medzi nami nebude dostatočná.

Pozerala som na neho s pohľadom naplneným presvedčením, že môj muž ma v istej chvíli prestal milovať.

„Viem, čo znamená oddelene,“ precedila som pomedzi zuby. „Len neverím, že to myslíš vážne.“

„Pôjdem k našim na stredné Slovensko a zostanem tam až do Troch kráľov. A, Jola, hovorím to s úplnou vážnosťou.“

Hnevala som sa. Sviatky boli predsa naše. Na Štedrý večer sme večerali u mojej mamy. Spoločne. O tom sa ne-debatovalo. Rozbalili sa darčeky, ráno sme šli do kostola a poobede sme vyrazili k Davidovým rodičom. Opäť spolu. Toto však zaváňalo veľkou zmenou.

„Je za tým aj niečo iné, však?“

„Ach, Jola, dobre vieš, že je za tým aj niečo iné. Pozri na nás!“ vypadli z neho slová definujúce naše manželstvo. Nebolo to bohviečo, ale aspoň svoju nespokojnosť vyslovil nahlas. A to bol pokrok. Boli sme nešťastní a teraz prišla chvíľa, v ktorej sa všetko prelomilo. *Len sa na nás pozri!*

„Áno, viem. Sme jedna veľká katastrofa. Nevieť však prísť na to, kedy sa to stalo. Ako a prečo sme to dopustili?“ potvrdila som nenásilným tónom jeho slová.

„Bude lepšie, ak si jeden od druhého na nejaký čas od-dýchne.“ Opäť mávol rukami, akoby mal nimi obsiahnuť všetko, čo ho ťažilo. „Strávime nejaký čas odlúčením. Získame iný pohľad na všetko, na život.“

„Dovoľ mi podotknúť, že všetok čas trávime oddelene. Nevidíme sa celé dni. Odlúčenie počas sviatkov celú situáciu zhorší. Mali by sme byť spolu, relaxovať, a hlavne rozprávať sa.“

„Rozprávať sa, rozprávať sa.“ Vstal a začal pochodovať po kuchyni.

Nadálej som ho pozorovala opretá o kuchynskú linku. V háňkach mi prašťalo od zlosti, od linky som ich však ne-dokázala odtrhnúť. Stala sa mojím pevným bodom.

„Stále by si sa len o niečom rozprávala. Prečítaš si jednu poondiatu knihu a hneď máš potrebu všetko riešiť. Si ako tvoja mama. Lenže ja sa nechcem vykecávať. Mám toho plné zuby.“

Moja chuť zabiť ho sa znásobila. „Prečo mi musíš takto ubližovať?“

David rozhodil rukami. Keď jeho dlane dopadli na kuchynský pult, vydali pritom neprijemný zvuk. To tľapnutie ma prebralo z delíria. Už som nepotrebovala odpoveď, no on napriek tomu odvetil: „Pre všetko.“

Kde sme urobili chybu? Čo sme pokazili? Odpoveď bola jednoduchá a David ju vyslovil ako prvý. Zlé bolo všetko.

Po líci mi stiekla slza. Prikývla som. Vypla som sporák a so slovami: „Beriem si auto“ som odišla do spálne zbalit si veci. Nebudem čakať na víkend. Odchádzam hneď.

Zostal stáť v kuchyni a sledoval ma bez rozlúčenia. Žiadne ahoj, počkaj či iný pokus zastaviť ma. Žiadne slová ako bola to hlúposť. Žiadne zmýlil som sa, vyriešme to. Jednoducho sa za mnou zavreli dvere. Byt, v ktorom sme žili, už dávno nebol domovom.